

til hinanden og debatterer med hinanden og ikke skændes, som det jo indimellem kan hænde i forbindelse med andre lovforslag, og det er jeg selvfølgelig glad for.

Jeg kan ikke lade være med at starte med at kommentere en lille meningsudveksling mellem formanden for Retsudvalget, fru Anne Baastrup, og fru Lissa Mathiasen her for 15-20 minutter siden, hvor fru Anne Baastrup sagde, at en af grundene til, at vi ikke havde fået holdt det her møde i Retsudvalget, hvor vi i og for sig alle sammen var enige om at vi skulle sætte os rundt om bordet og diskutere nogle af de her ting, der bl.a. står i de her to rapporter, og som vi snakkede om sidste år, var de mange lovforslag og det kæmpe arbejde, der har været i Retsudvalget. Det har fru Anne Baastrup ret i at der har været.

Men så kan jeg ikke lade være med at sige, at så kan vi jo alle gribe i det, der står os nærmest, vores egen barm, og sige, at det jo selvfølgelig også er, fordi vi i Retsudvalget som i så mange andre udvalg stiller tusindvis af spørgsmål, hvoraf halvdelen er inderligt overflødige – det er så min bemærkning – og at vi indkalder ministre til samråd indimellem tre eller fire gange om ugen.

Tænk, om vi i dag i stedet for at behandle de her to forslag, som er næsten identiske med de forslag, vi også behandlede sidste år og også dengang brugte 3 timer på, kunne have sat os rundt om bordet og snakket om, hvor vi var enige, hvor vi var uenige, og om vi kunne snakke os frem til enighed.

Så min indledende bemærkning er, at jeg er klar, den konservative folketingsgruppe er klar til at komme, hvis ministeren på et tidspunkt vil tage initiativ til at indkalde ordførerne; eller hvis vi i Retsudvalget starter med at sætte os ned, så kommer vi meget gerne, og jeg tror i og for sig, at vi kunne nå en del længere end bare ved debatterne her. Men de flytter jo alligevel noget, fordi vi lytter til hinanden, det er da min fornemmelse.

Jeg vil starte med at sige i min egentlige ordførertale, at hvis jeg bare sad og læste de her to forslag, L 36 fra Socialistisk Folkeparti og B 4 fra Kristendemokraterne, og lige læste overskrifterne, så ville jeg sige: Ja, dem stemmer vi for – alle 16 i den konservative folketingsgruppe.

For det ene hedder jo, som der står i parentes, »Forbedring af barnets rettigheder«, og det andet hedder »Forslag til folketingsbeslutning om sikring af hensynet til barnets bedste i forbindelse med forældremyndigheds- og samværsa-

ger«. Og hvem vil ikke godt gøre det endnu bedre, sikre barnets rettigheder, skabe endnu bedre muligheder i forbindelse med forældremyndigheds- og samværsager? Det vil vi jo alle sammen.

Det er jo det positive, og det synes jeg vi skal hæfte os lidt ved; vel kan der være partipolitiske nuancer, men de er jo i virkeligheden ikke vanvittig store. Målet er vi alle sammen enige om. Det er så midlerne, vi indimellem er lidt uenige i.

Der er ganske mange andre politiske spørgsmål, hvor vi også er rivende uenige om målet, f.eks. inden for skattepolitikken: Er det topskat, mellemskat eller bundskat? Og hvis man starter med at have hver sin af de tre muligheder dér, så er det svært at finde et kompromis.

Her er vi alle enige om målet, så jeg synes, at vi skal prøve i den folketingssamling, som lige er startet, at se, om ikke vi kan etablere den rundbordssnak, eller hvad vi ellers kalder det, og se at komme et spadestik dybere.

Så vil jeg sige, at når jeg læser videre end overskrifterne på de to forslag, kan jeg jo se – og det sagde jeg også sidst – at selvfølgelig er både SF og Kristendemokraterne akkurat lige så optaget som alle andre, alle øvrige seks partier, af, om vi kan gøre det her lidt bedre, men de erkender også, at det er svært.

For det er ufattelig svært at lovgive på en sådan måde, at loven ikke kan misbruges. Man har typisk nogle forældre, som engang har holdt af hinanden og elsket hinanden og giftet sig med hinanden eller boet sammen med hinanden, og som nu er gået fra hinanden, og hvor der er enkelte af disse forældre, der bruger deres uoverensstemmelse til at slå den anden oven i hovedet ved hjælp af det eller de børn, de har.

Det er meget svært at lovgive. Jeg tror godt, vi kan gøre det en smule bedre, men jeg tror desværre ikke, at vi kan lovgive os ud af de problemer, der egentlig er, når mennesker er så onde eller så forblindede af deres had til deres tidligere partner.

Lad mig så komme med et par enkelte kommentarer til nogle af forslagene. Jeg kan ikke nå alle sammen selv på 10 minutter, men jeg vil komme med et par kommentarer først til SF's forslag.

Lad mig starte med at sige, at udgangspunktet i dag jo er sådan – det er § 16 i loven – at det er bedst, at et barn har samvær med begge sine forældre. Det er jeg grundlæggende enig i. Det er i langt de fleste tilfælde det bedste for barnet,